

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
9 квітня 2026 року
№ 89-2(І)/2026

Справа № 3-56/2026(136/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого, доповідача,
Барабаша Юрія Григоровича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Коломойський І.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині першій статті 55, частинам першій, другій статті 129 Конституції України

(конституційність) пункт 4¹ частини першої, третє речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини першої статті 336 Кодексу судове провадження може здійснюватися в режимі відеоконференції під час трансляції з іншого приміщення, зокрема яке розташоване поза межами приміщення суду (дистанційне судове провадження), у разі „введення воєнного стану або під час карантину, встановленого Кабінетом Міністрів України“ (пункт 4¹).

Згідно з третім реченням частини другої статті 336 Кодексу „суд не має права прийняти рішення про здійснення дистанційного судового провадження, в якому поза межами приміщення суду перебуває обвинувачений, якщо він проти цього заперечує, крім випадків здійснення дистанційного судового провадження в умовах воєнного стану“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У Шевченківському районному суді міста Києва перебуває кримінальне провадження від 17 грудня 2024 року № 1202400000002733 (далі – кримінальне провадження) за обвинуваченням Коломойського І.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною четвертою статті 27, частиною другою статті 15, пунктами 11, 12 частини другої статті 115 Кримінального кодексу України.

Коломойський І.В. подав до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду клопотання про направлення матеріалів кримінального провадження на розгляд із Шевченківського районного суду міста Києва до Соборного районного суду міста Дніпра в межах юрисдикції різних апеляційних судів. Для забезпечення особистої участі в судовому засіданні щодо розгляду цього клопотання Коломойський І.В., якого утримують під вартою, подав клопотання про його конвоювання з місця утримання до зали судових засідань Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду.

Суддя Першої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 12 грудня 2025 року відмовив у задоволенні клопотання Коломойського І.В. про його конвоювання з місця тримання під вартою до зали судових засідань Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду та ухвалив здійснити дистанційне судове провадження між судом та Відділом забезпечення досудового слідства Служби безпеки України за участю Коломойського І.В.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що „неякісне законодавче регулювання безпосередньо впливає на реалізацію права на захист, гарантованих статтями 55 та 129 Конституції України, перетворюючи їх з реального та ефективного, на ілюзорне та формальне. Коли закон дозволяє суду ігнорувати заперечення обвинуваченого без необхідності доводити об'єктивну потребу дистанційного провадження, особа позбавляється можливості ефективно відстоювати свої права та якимось чином оскаржити таке втручання, унаслідок чого сутнісний зміст конституційних гарантій зазнає непропорційного та необґрунтованого обмеження“.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання посилається на Конституцію України, Кодекс, Кримінальний кодекс України, наказ Міністерства розвитку громад та територій України „Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією“ від 28 лютого 2025 року № 376, а також на рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини, судові рішення у своїй справі.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове

клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (частина перша статті 77).

З аналізу конституційної скарги випливає, що Коломойський І.В., твердячи про невідповідність Конституції України пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кодексу, не наводить належних аргументів про порушення його конституційних прав, а висловив лише припущення стосовно того, до яких порушень прав обвинуваченого може призвести дистанційне судове провадження. Аргументи автора клопотання зводяться до намагання довести недоцільність застосування оспорюваних положень Кодексу стосовно судових проваджень, які здійснюються в регіонах, де не ведуться „активні бойові дії“, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою

для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломойського Ігоря Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4¹ частини першої, третього речення частини другої статті 336 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**